

N.B. DIT VERHAAL IS GEDOWNLOAD VAN WWW.YOEKE.COM EN KWAM TOT STAND TIJDENS DE SCHRIJFCURSUS [SCHATSCHRIJVEN](#). UIT DIT VERHAAL VAN DE DEELNEMER MAG NIETS GEPUBLICEERD WORDEN ZONDER TOESTEMMING.

Mijn pentagram

“Daar waar ik ben voel ik de wind door mijn haren terwijl ik mijn gezicht ophef naar de warmte van de zon. Geen idee in welk land of op welke plek ik nu sta.

Ik zie dat er een laagje fijn zand ligt op de punten van mijn schoenen, daar neergelegd door de wind. Geen bomen, ja toch, heel in de verte zie ik er een paar bij elkaar staan. Hoe kunnen ze hier overleven vraag ik me af, het is hier zo droog. Hier en daar wat laag struikgewas, de blaadjes al even stoffig als mijn schoenen. Hoe ben ik hier terecht gekomen? Tijd lijkt hier niet te bestaan. Ik breek er niet langer mijn hoofd over, het was een lange weg, wie ik ben is hier en dat is genoeg.

De stem zegt er komt iemand aan en ineens zie ik een gezicht. Jezus, denk ik. Krullend haar en een baard. Er komt een taxi aan, zegt de stem. Hij is geel de taxi en niet meer de nieuwste. Wonderlijk hoe beelden binnenkomen in mijn hoofd. Een t shirt en een spijkerbroek zie ik en hij stapt in. Onbevangen voeg ik mij bij hem aan de andere kant achterin, nieuwsgierig naar wat. De stem zegt rij naar de rechterkant beneden en de taxi wordt bestuurd. Terwijl we rijden dwarrelt het zand op en weerspiegelt het zonlicht wat de weg doet lijken van goud. Het landschap waar we doorheen rijden wisselt zich achtereenvolgend af van nauw, luchtig en warm naar een lang eentonige gebied. Kennelijk is er dan wat, want de taxi stopt en iemand stapt uit. Ik blijf zitten. Ik zie iemand om de taxi heen lopen en hij opent een deur, mijn deur en helpt mij met uitstappen. Over het gouden zand begeleidt iemand mij naar wat is. Vlak voor de rand van een afgrond is waar ik wiebelend op mijn benen stil blijf staan. Het hart klopt me in de keel, ik durf niet te kijken in de steile afgrond waar ik verwacht een zwart gat te zien. Iemand stelt me gerust en neemt me mee naar de rand. Mijn nieuwsgierigheid doet me overhellen en zien een dal stralend van vruchtbaarheid, groen en licht.

De stem zegt rij naar de linkerkant naar boven. Gevolg gevend aan mijn handgebaar komt iemand en we stappen in de taxi. De taxi wordt bestuurd en het landschap waar we doorheen rijden wisselt zich af van lang eentonig naar zacht trillend over een weg rood door de warmte van vuur. Waar gaan we naar toe. Daar aangekomen vertelt iemand mij wat waar is als ik de sprong in het dal durf te wagen. Een belofte van geluk en blijheid.

De stem zegt rij naar rechts en de taxi wordt bestuurd. Het landschap waar we doorheen rijden is vruchtbaar en groen. Iemand wil mij laten zien waarom en vertelt mij hiervoor niet bang te zijn, je kunt het. Ik voel hoe de ruimte in mijn borst toeneemt.

De stem zegt rij naar de linkerkant beneden en de taxi wordt bestuurd. In mij een paradox van angst en verlangen die mijn ogen vult met tranen. Door mijn tranen is het landschap waar we doorheen rijden als een blauwe rivier. Wanhopig op zoek naar hoe, zet de ruimte in mijn borst onder druk. Tot iemand zegt, laat hoe maar gaan. Ik vul diep mijn longen en als ze leeg lopen laat ik hoe los.

De stem zegt rij naar boven naar de plek waar je vandaan komt en de taxi wordt bestuurd. Horen, zien, ruiken, voelen en proeven vallen samen, nu. Het licht van de ondergaande zon kleurt de weg paars en het landschap waar we doorheen rijden is in harmonie, bergen en dalen. Voor wie is deze lange reis waarin ik de zon onder zag gaan en weer op zag komen?

De taxi stopt bij een tempel zegt de stem. Iemand leidt me naar de grote hoge deur en als ik erdoorheen ga is er niemand meer. Hier waar ik ben ervaar ik ruimte en rust en ga daar midden inzitten. Een stroom grote en nog kleine mensen komen de tempel binnen en gaan om mij heen zitten in de ruimte. Ik zie de vrouw, jong, mooi met een verlangende blik in haar ogen. Ik ben daar en even later staan de mensen weer op en verlaten de ruimte, allen met een blij gezicht. En ik... ik hoef er alleen maar te zijn... en dat is genoeg.”